

05 — Poslednje zavođenje

Sedeo je sam, zamišljen. Nebom se presijavalo zalazeće sunce. Senke breza valjale su se po polju.

Udahnuo je miris večeri. Uskoro će doći. Razmišljao je o njoj. Prijatna jeza prostrujila mu je telom, dok se grčevito hvatao za bedem. Beličasti dah otrgao se sa nervoznih usana. Pogled mu je i dalje lutao među oblacima.

«Boinu» večernji vetar donosio je melodične zvuke. Oslušnuo je. Uživao je u lelujavom zavođenju vetra. Nežno je kroz prste provlačio nevidljive niti. Pravio je elegantne pokrete kroz vazduh, kao da miluje figuru čudnih oblika. Poluzatvorenih očiju prepustio se čulima.

Iz pravca reke začuo se zvonak kikut. Breze su zatreperile u odgovor, i na tren mu privukle pažnju. Podigao je pogled ka razigranim granama.

«Šta radiš tu, Boinu?» šaputav glas prenu ga iz opijenosti. Na usnama mu zaigra osmeh, dok mu se pogled i dalje gubio u nedokučivoj daljini. Telom mu prostružase sitni treptaji, osećao ju je. Još tren uživao je u zvuku njenog glasa, a onda se okrenuo.

Stajala je pred njim. Duge kose mrsile su joj se oko bedara. Ispružene blede ruke, mamile su ga. Razdragan osmeh, pozivao ga je. Sporo kao u transu pružio je ruku. Dodirnuo ju je. Hladan grč strujao mu je prstima dok je milovao bledu kožu. Trgao se. Blagi smeh isprati ovaj pokret.

«Pođimo ka vodi» nežno je šaputala. Udahnuvši ledeni dah ovih reči, pustio je da ga vodi.

Penušavi talasi lomili su se o kamenje, dok je voda hućala brzacima. Pridržavajući se o klizave stene, spretno se spustila do reke. Pratio ju je. Ruke su mu se tresle pri dodiru sa beživotnim kamenom. Hladnoća mu

se uvukla među prste i strujala celim telom. Ustuknuo je. Posmatrao ju je sa distance dok razigrana miluje talase oko sebe. Njeni laki pokreti izmamili su mu osmeh. Ali bolna zabrinutost zgrči mu lice kad ona pokaza rukom da joj priđe. Do malopre razdragano lice poprimilo je ozbiljan izraz. Pokazala je još jednom ka vodi, odlučno i oštro. Boinu je preneraženo pogleda. Umesto opijajućeg obličja koje je pratio stajala je prilika nepokolebljive volje. Neveselog lica, koraknuo je ka vodi. Studen kamene obale usecala mu se u stopala. Grimasa bola kočila je obraze dok su zubi cvokotali. Načinio je par koraka pa stao.

«Ne mogu dalje, Anket» bolno je zašištao. Posmatrala ga je u čudu. «Suviše je hladno» glas mu je drhtao.

«Sinoć se nisi žalio» prekorila ga je. Ozbiljnog lica stajala je na sredini toka, nestrpljiva da on načini sledeći korak. Dvoumio se. Drhtao je od mraza i straha, dok je zbunjeno posmatrao negostoljubiv kamen. Vetar se sada činio mnogo hladniji, i čarobni dodiri su nestali. Samo užasavajuća studen vitlala se oko njega. Pobegao je u sigurnost travnatog pojasa.

«Boinu, ako pobegneš sad, nikad me više nećeš videti» vikala je Anket. Glas je bio grub i ravan, nestalo je one mazne privlačnosti. Okrenuo se posrćući. Unezvereno je gledao u pravcu vode.

«Ne želim da te izgubim» drhtao je dok ju je molio, «Doćiću sutra na isto mesto» vapio je.

«Ne, nećeš» umirila je glas, a pogled joj ponovo postade blag, «Otiććeš sa ovih obala i zaboravićeš na mene»

U neverici ju je slušao. Želeo je da je zagrli, da urone u plavetnilo talasa i oseti lepotu njenih milovanja. Noć je prošla dok je nesretno tumarao oko kamenite obale, prilazio nošen ushićenjem i vraćao se gonjen strahom.

«Šta se dešava?!» zavijao je od bola. Tužno je gledao ka vodi. Odgovor nije dobijao.

Sa prvim zracima sunca njen lik je bledeo.

«Odlazi sad» prošaptala je drhtavim glasom, «Tvoje mesto nije ovde»

Na mirnoj površini vode ogledalo se nebo, a Anket je nestala.

Utujen i zbunjen sedeo je na obali. Do skora ledeni kamen upijao je vrelinu jutra. Rukom je prešao preko glatke površine. Toplota je prijala promrzlim prstima, oživljavala ukočene šake. Neobična energija budila se između kamena i dlana, golicava i živa. Strujala je kroz udove, budila ga. Bledunjav smešak prekri ispijeno, tužno lice, a oči se za tren zažariše. Nije želeo da zaboravi studene noći kraj reke. Ipak mislimo su mu letele nove slike, vedrije misli, i znao je da će zaboraviti. Suze su se skupljale u očima i isparavale u moru svetlosti. Obrisao je dlanovima suve oči. Ruke su mu bile rošave i otečene. Iz mnoštva pora izbijalo je sitno perje. Sa znatiželjom je posmatrao vatreni sjaj sa dlana. Iz dubine grla probio se gromki smeh. Podigao je pogled ka nebu, koje je gorelo energijom. Boje su letele preko polja. Pogledom je lutao od jednog kraja neba ka drugom. Osmehnuo se svom neobičnom stanju, kvrgavim nogama i perjanim šakama. Okrenuo se ka brezama i zaputio u pravcu sunca. Iza njega ostala je uspavana reka.